

zcela určité. Může znát hodnotu předchozích břemen — může znát ceny zástavy, a ještě tedy na jeho vůli, spojojí-li se případně se zástavou nedostatečnou. Mimo to má možnost — hojiti se za zbytek své pohledávky na dlužníku osobním, neboť nemovitost jen ručí, a je zcela možno, že dlužník jest osobou jinak vysoce aktivní. Spoluvlastník proti tomu nemá jistoty, že spoluvlastník druhý neztíží mu prodej reality — nemá jistoty, zda dostojí závazkům a platům ze spoluvlastnictví vznikajícím (vide rozhodnutí o ručení za daně — a kdyby snad se stalo, že nárok na zpeněžení jeho podílu nemovitosti byl by spoluvlastníkem druhým znemožněn — nemá proti němu nároku na náhradu škody. Přitom — může-li si vybrati věřitel určitou realitu a ví, že bez jeho svolení realita ručící nemůže být zaměněna realitou jinou, nemá spoluvlastník na výběr spoluvlastníků ostatních vlivu žádného. Kolik může hypotékární věřitel z reality — na svoji pohledávku obdržeti? Nejvýše tolik, kolik z její ceny na něho vypadne.

Jeho skutečné právo jest tedy stejné, ať při prodeji reality zůstane mu »zachováno« či ne. Jakmile dlužník a vlastník zavázané reality stali se prodejem osobami rozdílnými, nemůže na vlastníku — třeba jinak milionáři — žádati více, než event. zbytek výtěžku prodeje.

Byla by tedy pouze otázka, zda při prodeji k návrhu na rozdělení spoluvlastnictví dá se očekávati prodej za méně než skutečnou cenu. A tomu zajisté tak není. Při prodeji exekucním jest zvýšení ceny zájmem snad jen dosud nekrytých věřitelů. Při rozdělení spoluvlastnictví jest zájmem ještě všech ostatních spoluvlastníků. Při exekucním prodeji dílu nemovitosti a s tím musel věřitel při průměrné opatrnosti počítati — může býti docíleno obyčejně jen poměrně nižší ceny — než při prodeji nemovitosti celé — už pro hospodářskou nesamostatnost dílu reality.

Pokud snad byla by námitka, že i při dosažení nynější obecné ceny nemusí být dosaženo ještě ceny zvláštní obliby věřitelovy — že event. věřitel ztrácí naději, že by později, — snad při změněných poměrech hospodářských — mohlo na pohledávku jeho vyjítí krytí vyšší — sluší uvážiti, že veškeré tyto případy mohou nastati i u spoluvlastníka.

I jemu se může státi, že jeho díl nemovitosti bude prodán za cenu nižší, — než on by podle zvláštního svého cenění považoval za přiměřené, — nebo že by jeho díl prodán byl tehdy, kdy on sám by jej dobrovolně nikdy neprodal (má na př. v domě obchodní místnosti). Ale — mohlo by se říci — to již jest podstata spoluvlastnictví, že spoluvlastník musí počítati s tím, že není ve všech případech dominus rei.

Ale — vždyť i věřitel jest omezen ve svých právech a dispozicích také do té míry, že s tím při průměrné opatrnosti musí počítati. Ani on nemůže tvrditi, že jen na něm záleží, kdy bude požadovati uspokojení pohledávky prodejem reality. K prodeji může přece dojíti kdykoliv na žádost věřitele jiného, předchozího neb následujícího — jakmile mu vlastník jen poskytne záminku (opomenutím neb neplacením po výpovědi).

Taková jest tedy opět podstata knihovního zajištění, že věřitel musí býti připraven na to, že k event. návrhu osoby třetí bude nucen realitu — třeba i po částečném zaplacení neb vůbec bez zaplacení — ze závazku propustiti.

Shrneme-li tedy práva a povinnosti, vidíme že:

spoluvlastník nemůže míti vliv při výběru spoluvlastníka druhého (druhých) ručí však automaticky za jejich závazky (daně). Ze spoluvlastnictví může vystoupiti, — prodá-li svůj dílek pod cenou — nebo — chce-li dosáhnouti plného cenění — nenamítají-li proti prodeji reality celé ničeho spoluvlastníci ostatní. Není-li jim prodej vhod — nepomůže mu ani žaloba na rozdělení spoluvlastnictví, — leda že by zaplatil ostatním spoluvlastníkům obnos třeba zřejmě přemrštěný.

Věřitel proti tomu má v moci — tím, že půjčuje opatrně — vyhnouti se jakékoliv ztrátě. Půjčuje-li neopatrně, musí nésti risiko obchodu odvážného. Nucený prodej reality k návrhu spoluvlastníka nemůže přinést věřiteli podstatně jiné škody, než jakýkoliv nucený prodej reality (jejího dílu) vůbec, podle zákona možný a tudíž tvořící — nutnou položku v kalkulačních úvahách každého prozíravého věřitele — a nutnou pohromu pro každého věřitele neprozíravého.

Úprava tato — nebyla by tedy úhonou pro nikoho z účastníků — znamenala by však velké plus morálně tím, že by nesváděla a nevybízelá přímo k nezákonnosti, k řadě jednání na oko, jako jest — zadlužení na oko — spoluvlastníkem, který se chce vyhnouti prodeji — (s možností pozdějšího vymáhání této fingované pohledávky) — nebo zadlužení — opět fingované — spoluvlastníkem koupivším takto přetížený díl reality k tomu, aby onen věřitel poslední způsobil prodej exekucní — a konečně nemusel by soud zaujímati ono — zákoně sice nyní, ale přece jenom svrchované nepřijemné stanovisku že »... jest nerozhodno — existují-li dluhy skutečně, neb jsou pouze jednáním na oko...«, protože — neznamená to určitou sankci pro »jednání na oko« zákonem jinak zatracovaná? — Není přece možno, aby — podle toho, kdo zakročuje — bylo jednání na oko jednou — jako zde — »nerozhodné« — a jindy — (vyrovnání, konkurs exekuce —) trestným činem pod značně přísnou sankcí? V obou případech je jeho účelem jedna věc. Zkrátiti práva osob třetích!

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Společenstvo s r. obm., které dle stanov svých poskytuje zápůjčky jediné svým členům, nemůže vymáhati na nečlenu poskytnutou mu zápůjčku z tohoto právního důvodu (zápůjčky), jelikož smlouva příčící se stanovám a zákonu jest nicotná.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 29. října 1927 Ro I 370/27. Krajský soud v Litoměřicích Ck II 111/25.)

Společenstvo X s ruč. obm. v Ústí n. L. stálo v obchodním spojení s majitelem lodi H. a zápůjčilo mu hotově také 3.500 Kč, ač dle stanov svých poskytovalo zápůjčky jen svým členům, mezi něž ale H. nepatřil.

Na žalobu společenstva byl H. odsouzen zaplatiti vymáhanou na něm zápůjčku.

Soud stolice druhé rozsudek ten potvrdil. Nejvyšší soud ale vyhověl dovolání a změnou v odpor vzatého rozsudku žalobu zamítl. Důvody: Odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně.

Nesporné jest, že žalovaný nebyl v čas zjednání zápůjček a není dosud členem žalujícího společenstva, jež, jak vyplývá z jeho stanov, jest podřaditi pod pojem společenstva podle zákona č. 70 z roku 1873 ř. z.

Nesporné je dále, že nárok uplatněný žalobou vznikl z peněžitých zápůjček, poskytnutých žalujícím společenstvem žalovanému. O tom nebylo sice jednáno přímo, neboť žalující strana zažalovala obecně saldo vyplývající ze vzájemného obchodního spojení, ale na tomto právním základě založen byl rozsudek soudu první stolice a žalující strana ve svém odvolacím sdělení neodporovala tomu z důvodu, že by nešlo o zá-

půjčku a také odvolací soud posoudil věc v ten rozum, že jde o pohledávku z poskytnutého úvěru.

Podle § 2. stanov sleduje žalující společenstvo podporu výdělků a hospodaření svých členů: b) přijímáním peněžních vkladů od členů i nečlenů a d) poskytováním zápujček členům, v § 18 praví se výslovně, že společenstvo poskytuje zápujčky a úvěr jedině členům («nur an Mitglieder»). Není tudíž žalující strana podle svých stanov oprávněna poskytovat zápujčky a úvěry nečlenům.

Z toho vyplývá jako právní důsledek, že žalobní nárok, uplatněný jedině z důvodu zápujčky, není oprávněn.

Nejvyšší soud vyslovil ve svém rozhodnutí č. 4273 sbírky nevj. s., že zápujčka, kterou poskytl společenstvo výdělkové a hospodářské (zákon č. 70 z r. 1873) nečlenu, jest nicotným jednáním. Na tomto právním názoru trvá dovolací soud i v této věci.

Nicotnost vyplývá z věci samé.

§ 88 zákona č. 70/1873 stíhá zúčastněné společníky tresty, rozšířilo-li společenstvo působnost na jiné, než předměty označené v § 1 zákona. Na místo § 1 nastoupil v této věci § 2 stanov, jenž vymezuje působnost žalujícího společenstva. Nezáleží proto na tom, že § 1 zákona mluví obecně o poskytování úvěru, v tomto případě jde jen o poskytování úvěru členům. Jednání, stíhané trestem, jest nicotné podle § 879 obč. z., ježto jest nedovolené. Úmysl zákona i stanov jest patrný. Především šlo o to, aby činnost společenstva nebyla rozšiřována přes meze vycílené účelem shora uvedeným, jenž by tím mohl být zmařen, což by bylo na újmou členů ručících ať omezeně ať bez omezení. Mimo to má společenstvo způsobit o právním činu jen pokud jedná v mezích stanov, jichž písemné vyhotovení jest nutnou podmínkou jeho založení (§ 3 č. 2 zák.), může proto jen v těchto mezích nabývatí práv a činití závazky.

Nebylo proto potřeba, by zákon prohlásil výslovně jednání přesahující meze vycílené stanovami za nicotné, nicotnost ta vyplývá z věci, což postačí úplně k zamítnutí žaloby, aniž by bylo nutno uvažovati o namítané protipohledávce. —r.

Jeli ve smlouvě společenské stanoveno, že závodní podíl člena společnosti s ruč. obm. jest sice převoditelný dědictvím, avšak s tím omezením, že převod může se státi jen jako celek na jediného dědice, jest omezení to vízíci a dědicové musí se, neučinil-li zůstavitel v tom směru platného ustanovení, dohodnouti, kdo z nich podíl ten převezme. Soud rejstříkový je donucuje k odpovědi dle § 12 uvoz. zák. k obč. zák.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 18. listopadu 1927 RI 857/27. Krajský soud v Chebu Firm 682/27.)

Společnost s ručením omezeným měla ve smlouvě společenské ustanovení, že zásadní podíl společníka může být převeden dědictvím jen jako celek na jediného dědice. Po smrti jednoho společníka nastoupili jako dědicové jeho pozůstalá manželka a dva synové a byla jim pozůstalost včetně závodního podílu odevzdána pozůstalostním soudem, tak že pozůstalá manželka obdržela polovic a dva synové každý jednu čtvrtinu. Rejstříkový soud vyzval firmu k opovědi změny nastalé úmrtím společníka. Firma několikrát žádala o prodloužení lhůty, což jí bylo povoleno. Poslední žádost byla zamítnuta, ježto uplynulo již dosti dlouho času, kdy mohli se dědicové dohodnouti, kdo z nich kmenový vklad převzítí má.

Vrchní soud zamítnutí žádosti o povolení další lhůty potvrdil.

Nejvyšší soud dovolacímu soudu vyhověl, usnesení obou nižších soudů však zrušil a rejstříkovému soudu nařídil, aby vhodnými prostředky působil k tomu, by změna nastalá úmrtím společníka byla ve srovnalosti se společenskou smlouvou ohlášena k zápisu do obchodního rejstříku.

Odůvodnění: Dle § 75 zák. ze 6. března 1906 č. 58 ř. z. jsou závodní podíly zásadně převoditelné a zděditelné. Toto ustanovení není však právem donucovacím, nýbrž ponechává se autonomii společnosti, aby smlouvou převoditelnost neb zděditelnost obmezila, ztížila neb zcela vyloučila.

Takovéto omezení dlužno spatřovati také v předpisu čl. 19 společenské smlouvy, který stanoví, že závodní podíl zemřelého společníka může být dědictvím převeden jen jako celek a jen na jediného dědice. Neučinil-li tedy společník na případ své smrti opatření, by jeho celý závodní podíl přešel

na jednoho z více dědiců, jest na těchto, aby se tam mezi sebou vypořádali a určili, kdo z nich má být příjematelem podílu, neboť smlouvou jest vyloučen pravidelný jinak případ (§ 79 první odst. uved. zák.), že závodní podíl při setrvání ve společnosti jest mezi dědice dělitelným.

Vzal-li tudíž rejstříkový soud prostě na vědomí, že závodní podíl přešel dle odevzdací listiny v určitém poměru na vdovu a dvě děti zůstavitelovy, nestalo se tím ve věci rejstříkového pořádku nic.

Právědčiti jest nižším soudům, že měli dědicové od vydání odevzdací listiny dosti času, aby se dohodli, kdo z nich má převzítí podíl závodní a že tedy povolení dalších lhůt není již na místě. Budiž tedy ve směru naznačeném § 102 zák. č. 58/1906 a §§ 10, 12 uvoz. zák. k obč. zák. zařízení, aby rejstříkový pořádek byl konečně zaveden.

Poněvadž usnesení rekursního soudu ve věci samé zřejmě odporuje zákonu, jest dovolací rekurs dle § 16 nesp. pat. odůvodněn a bylo rozhodnouti, jak se stalo. —r.

Ke zjištění totožnosti osoby, která prohlášena byla za mrtvou, s osobou za nevěstného se vydávající, nestačí pouze listinný průkaz, jelikož průkazy takové mohla si přisvojit osoba nepravá, tu třeba, aby prohlášení osoby té za mrtvou mohlo být zrušeno, nelze-li identitu zjistiti svědky, alespoň fotografický snímek hlásivšího se a jeho rukopis přezkoušeti osobami, které za mrtva prohlášeného a jeho rukopis znaly.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu z 2. prosince 1927 RI 1039/27.)

Soud první stolice zrušil prohlášení za mrtva Václava V. usnesením ze dne 9. června 1927 T 2699/23 a stížnost manželkou dotyčného do usnesení toho podanou zamítl jako opožděnou.

Soud stolice druhé (vrchní zemský soud v Praze R IV 439/27) stížnosti její nevyhověl.

Odůvodnění: Rekursní soud nesushlasí s názorem prvního soudu, že tato stížnost jest opožděna. Podle § 2 zákona ze 16. února 1883 č. 20 ř. z. jde tu o řízení nesporné, takže tato věc není feriální (čl. XXXVI uvoz. zák. k c. ř. s.). A poněvadž také za feriální prohlášena nebyla (§ 86 org. z.), je stížnost podaná dne 2. září 1927 do usnesení doručeného stěžovatelce 15. srpna 1927 podána včas, neboť lhůta rekursní počala běžeti až dnem 26. srpna 1927.

Ve věci není stížnost odůvodněna, neboť totožnost Václava V. je náležitě prokázána, jak již první soud správně odůvodnil. Stěžovatelka vyslovuje toliko pochybnosti nijak nedoložené a navrhuje důkaz o totožnosti srovnáním podobenky Václava V., kterou mají jeho rodiče z doby před jeho narukováním do válečné služby, s podobenkou, která má být nyní od Václava V. vyžádána. Tento průkaz nemůže ale mítí výsledku kýženeho, předpokládá, že podobizny budou zaslány a že budou zdařilé. Neboť bude-li se podoba shodovati, bude to jen dalším potvrzením totožnosti. Nebude-li shody v podobě, nebude tím proveden důkaz, že nejde o pravého Václava V., neboť ze Semipalatinska může být zaslána podobenka z doby, ve které se podoba Václava V. již úplně změnila, což za tak dlouhou dobu jest jisté možným. Proto se stížnosti ve věci nevyhovuje.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti vyhověl, usnesení nižších stolic zrušil a nařídil první stolici řízení řádně doplniti. Odůvodnění: Stížnost dovolací, jakkoli podána byla na poštu teprv 15. den, nelze odmítnouti, neboť nelze říci, že by z usnesení nižších stolic byl někdo již nabytí práv. Mohlo by se totiž jednati jen o erár, jenž zrušením prohlášení Václava V. za mrtva, zbaven by byl povinností vyplácti stěžovatelce vdoví důchod z fondu pro válečné poškození, ale toto zbavení břemena by byl jen právní důsledek zrušení, kdežto zákon, když mluví o nabytí práv z usnesení, o jehož stěžovatelnost jde (§ 9 a 11 nesp. pat.), předpokládá, že jde o nárok, který přímo stěžováním usnesením zřízen nebo upraven byl, takže, aby to zde dopadalo, byl by řečený důchod, pokud se týče povinnosti státu k jeho placení neb nárok vdovy na jeho vypláctí, musil býtí předmětem rozhodnutí, čehož ale nebylo a také býtí nemohlo, ježto ta věc na pořad práva vůbec nenáleží.

Ve věci samé nelze souhlasiti s nižšími stolicemi, že by byla totožnost osoby, která se pod jménem Václava V. nyní objevila (přihlásila) s Václavem V., za mrtva prohlášeným, bezpečně prokázána, neboť průkaz ten tvoří jen data, která na tohoto poslednějšého dopadají, ale právem vytýká stěžovatelka,

že data ta a vůbec průkazy jejího manžela mohla si přisvojití osoba jiná, a právem žádá, aby se k cíli bezpečného průkazu opatřila fotografie této osoby. To, co druhá stolice proti tomu namítá, že prý se mohla podoba Václava V. změnití úplně, není případné, neboť podoba osoby 30leté, jakou byl Václav V. v době svého narukování, nezmění se pravidelně tak, aby byla k nepoznání, a když přihláška stala se u zastupitelství čsl. republiky v Moskvě, bude tomuto zastupitelství snadné, fotografii tu opatřití.

Ve válečných a poválečných dobách bylo to, čeho se stěžovatelka obává, velice snadné a dlužno s tím, tedy vážné a nejen jako s námitkou, kterou by už a priori za docela bezdůvodně smyšlenou pokládati bylo, počítati. Když jednou osoba prohlášena právoplatně za mrtvou, musí, má-li prohlášení býti zrušeno, důkaz o jejím životě býti bezpečný. K této bezpečnosti se v daném případě také vyžaduje, aby stěžovatelka a rodiče Václava V. byli vyzváni, aby předložili dopisy, jež jim z Ruska zaslal, případně jiné jeho rukopisy a tyto aby porovnány byly s jeho rukopisem ohlašovacího lístku de dato v Semipalatinsku ze dne 22. listopadu 1925, v Moskvě dne 4. prosince 1926, jenž je jménem přihlašovatele podepsán a patrně také touže rukou psán a aby stěžovatelka a rodiče slyšení byli, zda rukopis ohlašovacího lístku je rukopis Václava V. Nebude-li to na ohlašovacím lístku rukopis Václava V., bude třeba opatřití zastupitelství v Moskvě rukopis jeho dalšího obsahu a ten pak stěžovatelce a rodičům poukázati, zdali ho uznávají za rukopis Václava V., svého syna pokud se týče manžela, a porovnatí ho s jeho dopisy.

Bylo proto tak uznati, jak se stalo.

—r.

Zápis v obchodním rejstříku o vystoupení veřejného společníka ze společnosti účinkuje ode dne, kdy byl proveden a nelze do rejstříku zapisovati čas jeho výstupu. Rovněž není předmětem zápisu do rejstříku okolnost, že právě poznamenaným vystoupením společníka stává se firma dříve společenská firmou kupce jednotlivce. (Rozhodnutí nejvyššího soudu z 10. prosince 1927 RI 1059/27. Krajský soud v Litoměřicích Firm 3135/27.)

Firma X, která měla dva společníky, ohlásila rejstříkovému soudu k zápisu, že veřejný společník B. vystoupil a že jest nyní A. jediným majitelem, tedy aby bylo vyznačeno, že firma ta jest od 1. března 1927 firmou kupce jednotlivce.

Soud rejstříkový vyhověl opovědi jen tak dalece, že povolil zápis o vystoupení B-a ze společnosti.

Proti usnesení tomu stěžovala si firma, žádajíc, aby povoleno bylo zapsání i času výstupu a dále zápis, že firma jest nyní firmou kupce jednotlivce.

Rekursní soud nevyhověl stížnosti. Odůvodnění: Podle § 129 obch. z. jest vystoupení veřejného společníka z veřejné obchodní společnosti a tedy, pokud tímto výstupem stane se zbývající společník samomajitelem firmy, též tato okolnost k zápisu do obchodního rejstříku přihlásiti a podle čl. 146 odst. 2 obch. z. promlčecí lhůta ohledně vymazaného společníka počíná dnem, kdy jeho vystoupení bylo v obchodním rejstříku zapsáno.

Jest tedy pro věci obchodního a tedy pro poměr k osobám třetím rozhodný den dotčného zápisu. Soud rejstříkový, nezapsav zároveň, že jest firma od 1. března 1927 firmou kupce jednotlivce a že vystoupil společník vystoupil ze společnosti dnem 28. února 1927, jednal podle zákona (čl. 12 obch. z.), neboť ustanovení, jež si společníci mezi sebou smluvili, týká se jen jejich vnitřního poměru a není předmětem zápisu do obchodního rejstříku.

Nejvyšší soud dovolací stížnosti nevyhověl pro nedostatky podmínek § 16 cís. pat. z 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. a dodal k vývodům dovolací stížnosti toto: Dle čl. 12 obch. zák. a § 10 uvoz. zák. k obch. zákonu mohou býti zapsány do obchodního rejstříku jen skutečnosti, jichž zápis zákon výslovně nařizuje.

Ze srovnání čl. 86 II. odst. č. 3 obch. z. s čl. 129 odst. 1 obch. z. plyne zřejmě, že zákon při veřejné společnosti vyžaduje jen, aby byla do obchodního rejstříku zapsána doba, kdy společnost počala, ne však také kdy byla zrušena. Nařizuje-li pak zákon v 3. odst. čl. 129 obch. z., že právě tak jako zrušení společnosti nutno do obchodního rejstříku zapsati i vystoupení společníka, jest nepochybné, že ani tu doba výstupu společníka nemá a tudíž dle čl. 12 obch. z. a § 10 uvoz. zák. k obch. z. ani nesmí býti zapsán.

Rejstříkový soud měl ovšem návrh na zápis »že jest firma od 1./3. 1927 firmou kupce jednotlivce« zamítnouti zvláštním výrokem v usnesení svém; neučinil-li tak, nestala se opovídateli žádná újma, poněvadž z usnesení seznal, že rejstříkový soud zápis ten nepovoluje, což opovídatel vystihl a proto také si stěžoval.

—r.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ve věcech finančních.

3577.

Poplatek listinný (z hypotéckárního úpisu): Listina, kterou se obmezuje hypotéckárně zjištěný úvěr, podléhá samostatnému stupnicovému poplatku bez ohledu na to, že původní listina o poskytnutí tohoto hypotéckárního úvěru byla již zpoplatněna (§ 40 poplat. zákona).

Nález z 26. února 1927 č. 3675.

3581.

Poplatek převodní — pokud (P. Rus.): Byla-li strana, nabyvší nemovitosti písemně kupní smlouvou, před tím držitelem této nemovitosti, aniž by však měla nějaký titul k nabytí vlastnictví, dokud právě ona písemná smlouva nebyla uzavřena, nebylo do této doby ani právního jednání podrobeného převodnímu poplatku, ani povinnosti ohlašovací.

Nález z 3. března 1927 č. 24.133/26.

3588.

Poplatek ze zřízení hypotéky: Když vlastník reality při postupu téže vyhradí osobě třetí určitý výměnek jako věcné břemeno postoupené reality a nabyvatel přejímá plnění takto vymíňené na srážku přejímací ceny, nepodléhá toto zřízení zástavního práva stupnicovému poplatku.

Nález z 5. března 1927 č. 4144.

Z E D N E

Kolkování podání notářů za vedení exekuce u sborových soudů pro upravený účet palmární. Okresní finanční ředitelství v Praze pozastavilo kolkování podání notářova za vedení exekuce pro upravený účet, podaného u zemského soudu v Praze, z té příčiny, že bylo opatřeno pouze kolkem za 2 Kč — a vyměřilo další poplatek kolkový 3 Kč a zvýšení rovněž 3 Kč — odůvodňujíc to tím, že jest to podání za vedení exekuce, jež podléhá poplatku z podání exekučních. — Na stížnost, podanou notářem, rozhodlo zemské finanční ředitelství v Praze rozhodnutím ze dne 26. ledna 1928 čj. IV-423/1 ai 1928, že se stížnosti dává místa a předepsaný zvýšený poplatek že se odepisuje, poněvadž »podání, kterým uplatňuje notář soukromoprávní nárok ze mzdy, příslušející jemu dle notářské sazby, podléhá kolkou pouze za 2 Kč dle saz. popl. 16 lit. a) sazby soudních poplatků podle zákona ze dne 22. března 1922 č. 123«. — Rozhodnutí to jest důležité pro všechny kolegy.

Soudní komisařství. Stále se množí stížnosti notářů, že zejména advokáti při pozůstalostech větších oznamují soudům, že projednají si pozůstalost písemně, takže ve velkých městech notář neobdrží téměř již větší pozůstalost jako soudní komisař. Zejména pražští kolegové stěžují si, že obchodní soud v Praze žádných pozůstalostí jim projednatí nepřikazuje a to ani tehdy, když strana výslovně neprohlásila, že si projedná pozůstalost písemně. — Jeden z kolegů předložil nám usnesení obchodního soudu, kterýmž týž přijal úmrtní soud na soud a vyzval dědice, aby se přihlásili k dědictví, podali návrh stran správy pozůstalosti, žádost za zápis prozatímního zastupování u obchodního rejstříku a vyzval advokáta, který podepsal úmrtní zápis, aby předložil plnou moc dědiců. Praxe ta odporuje úplně článku XII. zákona ze dne 8. června 1923 čis. 123, dle něhož notářům v místě, kde jest sborový soud I. stolice, mají býti svěřeny veškeré úkony nesporného říz. uvedené v § 183 n. č. z r. 1855 jako soudní komisaři. — Notářská komora stěžovala si ve věci té u ministerstva spravedlnosti, jehož vyřízení dosud nedešlo.

Osnova nového notářského řádu. Dne 24. února t. r. konala se anketa u ministerstva spravedlnosti o osnově nového notářského řádu, k níž přizváni byli též němečtí kolegové. An-